

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 006622 13 Kž
Brčko, 22.01.2014. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz učešće Biljane Vasiljević, kao zapisničara, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih N.G. i M.S., oba iz B., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 006622 10 K od 15.07.2013. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 22.01.2014. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Gojka Stjepanović, optuženih N.G. i M. S. i njihovih branilaca O.M.1 i O.M.2, advokata iz B. donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 006622 10 K od 15.07.2013. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 006622 10 K od 15.07.2013. godine, optuženi N.G. i M.S., na osnovu člana 284. stav 1. tačka c., u vezi sa članom 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 10/03, 48/04, 6/05, 14/07, 19/07, 21/07, 2/08 i 17/09) oslobođeni su od optužbe da su počinili krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Istom presudom na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je optužene oslobodio obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, te odlučio da isti padaju na teret budžetskih sredstava.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni B.R. je sa odštetnim zahtjevom upućen na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. Zakona o krivičnom

postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na kraju žalbe tužilac je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uvaži žalbu kao osnovanu i na osnovu člana 314. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine preinači presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 006622 10 K od 15.07.2013. godine, tako što će optužene oglasiti krivim i izreći im kaznu u zakonom propisanim granicama za navedeno krivično djelo ili da na osnovu člana 315. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine; navedenu presudu ukine i održi glavni pretres, nakon čega će optužene N.G. i M.S. oglasiti krivim za krivično djelo za koje su optuženi i osuditi na kaznu u skladu sa zakonom.

Branilac optuženog M.S., advokat O.M.2, podnio je odgovor na žalbu tužioca, u kojem ističe da je žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine neosnovana. Dalje branilac navodi da je prvostepeni sud u presudi dao jasne i logične razloge, te da ne postoji protivrječnost između izreke i razloga presude i da ne stoje ni žalbeni osnovi pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Na kraju odgovora na žalbu branilac je predložio da se žalba tužilaštva odbije kao neosnovana.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 22.01.2014. godine, tužilac je izjavio da su podnijeli žalbu na presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine zbog razloga navedenih u istoj, te da u cijelosti ostaje kod žalbe jer su žalbeni navodi osnovani. Potom je tužilac predložio kao što je to i naveo u žalbi da ovaj sud u smislu člana 314. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, preinači presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 006622 10 K od 15.07.2013. godine, tako što će optužene oglasiti krivim i izreći im kaznu u zakonom propisanim granicama za navedeno krivično djelo ili da na osnovu člana 315. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, navedenu presudu ukine i održi glavni pretres nakon čega će optužene oglasiti krivim za krivično djelo za koje su optuženi i osuditi na kaznu u skladu sa zakonom.

Branilac optuženog M.S., advokat O.M.2 izjavio je da ostaje kod navoda iz odgovora na žalbu koju je podnio tužilac. U odgovoru na žalbu dalje je istakao da se osvrnuo na sve žalbene navode i u skladu s njima dao svoj odgovor. Potom je branilac izjavio da ostaje u svemu navedenom iz odgovora na žalbu kao i pri prijedlogu iz odgovora.

Optuženi M.S. je izjavio da se pridružuje navodima svog branioca.

Branilac optuženog N.G., advokat O.M.1 je istakao da nije podnosio odgovor na žalbu, ali je imao za potrebu da se osvrne na prigovor iz žalbe koji se odnosi na status B.R., kao ugroženog svjedoka. Budući da je saslušanje navedenog svjedoka zahtijevalo posebnu psihološku zaštitu kao ugroženom svjedoku, te da se navedeni svjedok tri puta pojavljivao tokom trajanja postupka na sudu, da je prilikom svakog njegovog saslušanja bio prisutan i predstavnik Centra za socijalni rad u vidu psihološke podrške, pa je taj zahtjev ispoštovan. Odbrana je tokom ispitivanja navedenog svjedoka ispoštovala njegov status i nije bilo nikakvog pokušaja zbunjivanja svjedoka. Takođe branilac je podsjetio na nalaz i mišljenje vještaka kliničkog psihologa N.K.-P. i njeno mišljenje da se takav svjedok sjeća u bitnom onoga što je preživio, s tim što se ne sjeća nekih nebitnih stvari na šta je vještak i ukazala. Branilac smatra da nije dokazano postojanje krivičnog djela, te da nisu dokazani bolovi i patnje. Takođe je istakao da se pridružuje navodima koje je istakao branilac O.M.2.

Optuženi N.G. je iznio svoje slaganje sa onim što je naveo njegov branilac, te dodao da je dokazano da oštećeni nije bio zlostavljan i da nije bilo onoga što je oštećeni navodio.

Branilac O.M.2 je naknadno tokom javne sjednice iznio svoje slaganje sa navodima koje je iznio branilac O.M.1.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Neosnovano se žalbom tužioca prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, te da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tužilac vidi u tome da postoji protivrječnost između izreke i razloga navedenih u obrazloženju, te da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Nadalje se ističe da je odluka zasnovana na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.

Za razliku od tužioca, ovaj sud smatra da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio naprijed navedene povrede postupka, kako se to želi na neargumentovan način prikazati žalbom tužioca.

Ovaj sud smatra da nema protivrječnosti između izreke presude i razloga koji su navedeni u obrazloženju odluke. U presudi su dati svi razlozi o odlučnim činjenicama, koji su jasni i uvjerljivi, a što isključuje prigovor tužioca u tom pravcu. Nakon provedenog dokaznog postupka prvostepeni sud je izvršio slobodnu ocjenu dokaza u skladu sa odredbom člana 15. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, cijeneći sve izvedene dokaze pojedinačno i u vezi sa svim ostalim dokazima kako je to i propisano odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nakon čega je bio u mogućnosti da izvede pravilan zaključak da li su sve pravnorelevantne i odlučne činjenice dokazane. Način na koji je prvostepeni sud vršio ocjenu dokaza konstatuje na strani 30., a isto proizilazi iz sadržaja obrazloženja odluke. Nakon toga, sud je na pouzdan način utvrdio da nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo za koje se terete, pa je na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i donio presudu kojom su optuženi oslobođeni od optužbe, jer nije dokazano da su počinili krivično djelo za koje se optužuju. Istovremeno prvostepeni sud sa naprijed navedenom odredbom Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dovodi u vezu odredbu člana 3. stav 2. istog zakona (pretpostavka nevinosti i „in dubio pro reo“) na način što je sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje djela odnosno koje govore o krivici optuženog, riješio presudom na način koji je povoljniji za optužene. Upravo utvrđeno činjenično stanje i zaključak do kojeg je došao na osnovu provedenih dokaza obavezivao je na primjenu instituta iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Naprijed navedeno činjenično utvrđenje prvostepenog suda kao pravilno i potpuno i na zakonu zasnovano, prihvata i ovaj sud. Izreka pobijane presude je rezultat provedenog

dokaznog postupka i prihvaćenih dokaza, a na koje je sud ukazao kao i razloge kojima se rukovodio prilikom prihvatanja određenih dokaza, a i uz obrazloženje u pogledu dokaza koje nije prihvatio. Razlozi presude su u skladu sa izrekom, jer daju objašnjenje i razloge u pogledu odluke koja je donesena, pa po ocjeni ovog suda nije teško zaključiti na osnovu kojih provedenih dokaza je prvostepeni sud došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje o izostanku krivice optuženih. Prvostepeni sud je kroz obrazloženje odluke ukazao na tok dokaznog postupka, na svjedoke koji su saslušani po prijedlogu tužioca i po prijedlogu odbrane i ukazao na najbitnije dijelove njihovih iskaza za koje je smatrao da su relevantni, kao i materijalnu dokumentaciju koju su tužilac i branioci dostavili tokom trajanja dokaznog postupka. Takođe, sud je dao svoje adekvatno obrazloženje u pogledu toga koje odlučne i relevantne činjenice su utvrđene na osnovu iskaza saslušanih svjedoka i materijalne dokumentacije, kojim svjedocima je poklonio vjeru, a kojim svjedocima je izostalo povjerenje suda, te iznio razloge takvog svog uvjerenja u pogledu pouzdanosti onoga o čemu su svjedoci govorili kao i o samom kredibilitetu svjedoka.

U cilju dokazivanja bitne povrede odredaba krivičnog postupka, tužilac navodi da je sud u presudi naveo da prihvata dokaze koje je na glavnom pretresu iznio tužilac, međutim, da je to zaista tako, odluka u konkretnom predmetu bi bila drugačija. U pravcu navedenog žalbenog prigovora analizirajući isti, ovaj sud zaključuje da nema mjesta navedenoj žalbenoj konstataciji tužioca. Prvostepeni sud se tokom ocjene dokaza osvrnuo na provedene dokaze i kao što je već konstatovano izvršio ocjenu istih i ukazao na dokaze koje je prihvatio, a i na one svjedoke čijim svjedočenjima nije poklonio vjeru. Nakon što se izvrši analiza provedenih dokaza i pouzdanosti onoga o čemu su svjedočili svjedoci tužioca kao i okolnosti na koje su svjedočili, ovaj sud zaključuje da se najveći dio dokazne građe do koje se došlo kroz provedene dokaze tužioca odnosi na pravnorelevantne činjenice, koje je naravno trebalo utvrditi, međutim, koje praktično nisu ni bile sporne među učesnicima u ovom postupku i to ni za tužioca, tako ni za optužene i branioce. Kada govori o naprijed navedenim pravnorelevantnim činjenicama u pogledu čijeg utvrđenja je proveden najveći dio dokaza, ovaj sud misli na činjenice postojanja oružanog sukoba na teritoriji Bosne i Hercegovine, pa i na teritoriji B., svojstvo optuženih, da su bili pripadnici kao i B.R. suprotstavljenih oružanih jedinica i to optuženi pripadnici A. B. i H., a svjedok tj. oštećeni pripadnik V. R. S., kao i činjenicu da je oštećeni u navedeno vrijeme zarobljen i imao status ratnog zarobljenika, koje štiti Ženevska konvencija o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. avgusta 1949. godine.

Sve naprijed navedene činjenice je bilo neophodno utvrditi, jer iste nameću obavezu primjene Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. avgusta 1949. godine, a da bi se povreda navedenih konvencija dovela u vezu sa krivičnim djelom protiv čovječnosti i međunarodnog prava u koju grupu krivičnih djela spada i krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, a za koje su se optuženi teretili. Ovo je neophodno naglasiti iz razloga što krivična djela ratnih zločina spadaju u kategoriju djela sa blanketnom dispozicijom, jer upućuju na povredu pravila međunarodnog prava, pa je s tim u vezi bilo nužno utvrditi i one činjenice koje su uslov za primjenu blanketne dispozicije. Povreda Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. avgusta 1949. godine, predstavlja međunarodno pravni osnov za navedenu inkriminaciju.

Kada su u pitanju dokazi koji bi na pouzdan način potvrdili protivpravnost u postupanju optuženih, a koje radnje su navedene u činjeničnom opisu precizirane optužnice, u tom pravcu su izostali pouzdani dokazi na osnovu kojih bi se van razumne sumnje, kao

traženog standarda dokazanosti određenih činjenica kao i krivice optuženih moglo utvrditi da su optuženi počinili krivično djelo u vrijeme i na način opisan u optužnici.

U pravcu dokazivanja ponašanja optuženih prema oštećenom, pa s tim u vezi i tvrdnje da su optuženi na način opisan u optužnici vršili određene radnje mučenja i nanošenja fizičkih i psihičkih patnji, glavni dokaz u tom pravcu je bio iskaz oštećenog. U takvoj situaciji kao što je konkretna, kada je iskaz oštećenog glavni dokaz i izvor informacija o ponašanju optuženih, na osnovu kojeg je trebalo utvrditi najbitnije i pravnorelevantne činjenice, koje bi ukazivale na krivicu optuženih, nema mjesta za odstupanje i izostanak konzistentnosti u onome o čemu je oštećeni govorio, tim prije što se njegovo svjedočenje ne može provjeriti kroz iskaze drugih svjedoka, koji su eventualno bili očevici događaja za koje se terete optuženi. Samo pouzdan i relevantan dokaz može biti valjan osnov za utvrđivanje pravnorelevantnih i odlučnih činjenica. Svjedočenje koje je uvjerljivo i ničim dovedeno u pitanje, može samo biti valjano i korišteno u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja. Ukoliko se ne raspolaže sa tako pouzdanim dokazom i ako se otvori bilo kakva dilema u pogledu autentičnosti onoga o čemu takav svjedok ili svjedoci govore, takvu dilemu treba posmatrati i tumačiti u svjetlu odredbe člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a na koji način je s razlogom i opravdano postupao i prvostepeni sud.

Na naprijed sve navedeno ovaj sud ukazuje iz razloga što je prvostepeni sud prihvatajući dokaze tužioca u onom dijelu na koji je i ukazao u obrazloženju i ukazao šta je sve utvrđeno na osnovu tih dokaza, te naravno dajući ocjenu svjedočenja oštećenog B.R., konstatacijom da je svjedok ispoljio određen stepen nepouzdanosti i protivrječnosti njegovog kazivanja o čemu govori na stranama 27. zadnji pasus, 28. i 29. obrazloženja odluke. Prema tome, prvostepeni sud je dao ocjenu svih dokaza, vjerodostojnosti i pouzdanosti onoga što je utvrdio na osnovu provedenih dokaza, te se u konačnom i po ocjeni ovog suda nije moglo doći do drugog zaključka u pogledu toga da li su optuženi počinili navedeno krivično djelo ili nisu. Zbog toga se ne može prihvatiti prigovor tužioca da je prvostepeni sud postupio kako je naveo, došao bi do drugog zaključka u pogledu krivice optuženih.

Nesporno je oštećeni B.R. ugroženi svjedok u smislu člana 3. stav 2. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer se radi o svjedoku koji je ozbiljno fizički i psihički traumatizovan. Međutim, nije prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka što je dozvolio da se oštećeni B.R. sasluša tokom glavnog pretresa i na prijedlog odbrane. Prilikom saslušanja navedenog svjedoka sud je upravo postupao u skladu sa odredbom člana 8. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je prilikom saslušanja navedenog svjedoka kontrolisao sam tok ispitivanja i to na one okolnosti na koje je odbrana i predložila da se sasluša. Tokom saslušanja svjedoka nije došlo ni do uznemiravanja, ni do zbunjivanja, a niti do pokušaja iznuđivanja od svjedoka da se nešto kaže što eventualno ne bi odgovaralo istini ili da se eventualno da neki drugi smisao o onome o čemu je svjedok govorio. Na ovom mjestu treba podsjetiti i na nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke neuropsihijatra dr P.G., koji je po nalogu tužioca vršio vještačenje oštećenog B.R. i utvrdio da posmatrani B.R. može da svjedoči na sudu. S obzirom na trajne promjene u ličnosti posmatranog, poželjno bi bilo da svjedok ima podršku prilikom svjedočenja iskusnog socijalnog radnika ili psihologa, te da samo svjedočenje neće imati ozbiljnih trajnih posledica na psihičko zdravlje posmatranog B.R.. S tim u vezi, očigledno je da je svjedok kako je i vještak utvrdio sposoban da svjedoči tokom glavnog pretresa, a što je i sam svjedok potvrdio na pitanje suda da li može da svjedoči. Navedeni svjedok je tri puta davao svoj iskaz tokom glavnog pretresa i svaki put bila mu je obezbjeđena psihološka podrška stručne osobe, kako je to vještak dr P.G. i

predlagao, a prvostepeni sud ispoštovao taj stav navedenog vještaka. Tako je prilikom prvog svjedočenja navedenog svjedoka bila prisutna i davala psihološku podršku svjedoku radnica Centra za socijalni rad J.K., prilikom drugog svjedočenja 03.02.2011. godine bila je prisutna V.V., radnica Centra za socijalni rad i treći put kada je navedeni svjedok davao svoj iskaz pred sudom 12.12.2012. godine, bila je prisutna D.L. psiholog, zaposlena u Jedinici za istraživanje ratnih zločina, tako da je svjedočenje prošlo bez ikakvih posljedica po zdravlje i psihičko stanje oštećenog B.R..

Kao što se da zaključiti o svemu tome prvostepeni sud je vodio računa, pa se ni prigovor tužioca u tom pravcu nije mogao prihvatiti kao osnovan. Sud je na navedeni način postupio upravo u skladu sa Zakonom o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a istovremeno ispoštovao i pravo branioca i optuženog da pozovu svjedoke i izvode dokaze iz člana 261. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i pravo optuženih i branioca optuženih na direktno, unakrsno i dodatno ispitivanje svjedoka iz člana 262. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na takav način omogućeno je i pravo na pošteno suđenje iz člana 6. stav 3. tačka d. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, koje garantuje pravo optuženom da ispituje svjedoke optužbe.

Tokom obrazlaganja odluke, prvostepeni sud je ukratko parafrazirao najrelevantniji dio iskaza svakog saslušanog svjedoka nakon čega je izvršena i ocjena svakog dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima. Iako je kao što je navedeno ukratko naveo iskaze saslušanih svjedoka, to nikako ne znači da prvostepeni sud nije imao u vidu cjelokupan iskaz saslušanih svjedoka, kako se to žalbom neosnovano tvrdi. Predmet analize je bio cjelokupan iskaz svakog svjedoka, kako pojedinačno, tako i u odnosu na druge iskaze i provedene dokaze. Činjenica da je u odluci prvostepeni sud naveo samo ono što je relevantno iz iskaza navedenih svjedoka, ne pruža osnov za zaključak da je izostala detaljna analiza iskaza svjedoka, kako se to žalbom tužioca na neuvjerljiv način želi prikazati.

Tužilac žalbom neslaganje sa izrečenom odlukom pokušava prikazati kao izostanak obrazloženja u pogledu činjenica kojima se prvostepeni sud rukovodio i na kojima je zasnovao svoje uvjerenje da nema dokaza da su optuženi počinili krivično djelo za koje se terete. Kada se izvrši detaljna i sveobuhvatna analiza prvostepene odluke i svih razloga i činjenica navedenih u istoj, da se zaključiti da odluka, odnosno obrazloženje odgovara zahtjevima iz člana 290. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (sadržaj presude), te suprotna tvrdnja tužioca nema argumentovano uporište.

Žalbom se u tom pravcu tvrdi da obrazloženje pobijane odluke ne sadrži razloge koje propisuje član 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a zatim se na tom mjestu u žalbi nabraja šta pobijana odluka sadrži. Imajući u vidu šta se žalbom prigovara i smatra nedostatkom presude, a potom nabranjem šta pobijana presuda sadrži, po ocjeni ovog suda žalba zapada u izvjesnu kontradiktornost. Sve što presuda sadrži, a što konstatuje i žalba, je u stvari argumentacija koju treba da sadrži presuda, a propisuje član 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nema mjesta tvrdnji tužioca da se iz obrazloženja odluke ne može zaključiti na osnovu kojih činjenica je sud donio oslobađajuću odluku. Prvostepeni sud je dao sve razloge u pogledu svakog svog stava i izvedenih dokaza, osvrnuo se na iskaz svakog svjedoka i svaki materijalni dokaz, te pravilno utvrdio i došao do zaključka da nije dokazano da su optuženi

počinili krivično djelo za koje se terete. Upravo što su izostali pouzdani i relevantni dokazi na osnovu kojih bi se utvrdile odlučne činjenice od čijeg utvrđenja je i zavisila odluka o krivici optuženih, sud je donio oslobađajuću presudu i na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbe Zakona o krivičnom postupku iz člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kako tužilac nije dokazao krivicu optuženog u smislu člana 16. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je optužene oslobodio od optužbe.

Nije tužilac u pravu kada tvrdi da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje. Na strani 3. žalbe pod naslovom pogrešno utvrđeno činjenično stanje u cilju dokazivanja osnovanosti navedenog žalbenog osnova, žalbom se tvrdi da sud nije utvrdio odlučne činjenice koje su bitne za donošenje odluke, a i određene činjenice koje je utvrdio, utvrdio je pogrešno. Na takav način, tužilac iznosi dvije međusobno suprotstavljene konstatacije tvrdeći da sud nije utvrdio odlučne činjenice za donošenje odluke, a one koje je utvrdio, utvrdio je pogrešno. Međutim, ovaj sud smatra da nema mjesta za navedenu žalbenu tvrdnju, jer ista nije učinjena na argumentovan način vjerovatnom. Tužilac smatra da je sud propustio da utvrdi, odnosno da da odlučne činjenice koje se odnose na mučenje zatvorenika, nanošenje patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja. Pri tome se zanemaruje da su upravo u tom pravcu i u pogledu utvrđivanja te bitne i odlučne činjenice, izostali pouzdani i relevantni dokazi, kao što je već u prednjem dijelu ove odluke bilo riječi. Glavni dokaz za utvrđivanje te činjenice bilo je svjedočenje oštećenog B. R.. Međutim, usled uočenih izvjesnih protivrječnosti u njegovom svjedočenju, zatim negiranju određenih činjenica koje je isticao tokom postupka i istrage, a što je sve prvostepeni sud ukazao na strani 27., 28. i 29. obrazloženja odluke, takvom svjedočenju se nije bezrezervno moglo pokloniti povjerenje. Na tom mjestu se bavio analizom onoga o čemu je i kako je govorio svjedok oštećeni, te iznio razloge zašto je uskratio vjeru navedenom svjedoku. I ovaj sud je, provjeravajući navode žalbe utvrdio izvjesna odstupanja u pogledu svjedočenja tokom glavnog pretresa u odnosu na ono što je svjedok govorio u dva navrata pred istražnim sudijom Osnovnog suda u Brčkom i iskazu koji je dao Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Te razlike i odstupanja u njegovom svjedočenju primijećena su i konstatovana od strane prvostepenog suda. Svjedočenje na navedeni način je dalo osnova da se može govoriti o nepouzdanosti onoga o čemu se svjedočilo, a pošto na te okolnosti nije bilo drugih dokaza, sve što je svjedok govorio očigledno nije bilo ni dovoljno uvjerljivo, ni dovoljno pouzdano da bi se samo na osnovu toga mogla zasnovati krivica optuženih.

Prilikom ocjene izvedenih dokaza, prvostepeni sud se bavio i nalazom i mišljenjem koji je dala vještak klinički psiholog N.K.-P., čiji nalaz je prvostepeni sud prihvatio kao potpun, stručan i dat u skladu sa pravilima struke. Budući da je oštećeni B.R. u tri navrata svjedočio tokom dokaznog postupka, kako to i tužilac u žalbi navodi, smatra da je jasno da će doći do izvjesnih odstupanja u iskazima. Takođe treba podsjetiti da je vještak navela da nije utvrdila elemente neiskrenosti kod B. R. i da se nije mogla izjasniti u pogledu činjenice da li je iskaz oštećenog eventualno instrumentalizovan. Takođe u pogledu ispitanika B.R., vještak je navela da se u jednom dijelu može izmijeniti slika u ispitivanju o događaju koji je uzrokovao traumu, ali da se te nebitne stvari odnose na primjer na boju, miris i sl. Kada se izvrši analiza svega što je svjedok govorio tokom postupka istrage, kao i na glavnom pretresu, ne može se reći da je suštinski mijenjao rečeno u pogledu dokaza, nego da je odstupao od onog što je rečeno. To znači da nije mijenjao sadržaj činjenice, nego je odstupao od rečenog, odnosno opovrgavao određene bitne činjenice istaknute tokom istrage i na glavnom pretresu, a na koje je prvostepeni sud detaljno ukazao na mjestu gdje se bavio iskazom oštećenog. Nesporno da protek vremena stvara izvjesno zamagljenje u sjećanju svakog čovjeka, pa i

oštećenog naročito imajući u vidu njegovo psihičko stanje, međutim, kao lice koje je preživjelo sve što tvrdi, za očekivati je da najbolje zna i zapamti ono što mu se dešavalo. Budući da se to, kako svjedok tvrdi, njemu dešavalo u odnosu na druga lica čija percepcija je bila slabija jer se i nije njih ticalo, tim prije što su pripadali suprotstavljenim stranama u proteklom ratu, a i izvjesni stepen nezainteresovanosti, pa je pretpostaviti da raspolaže potpunijim saznanjima o navedenom događaju, jer ga se lično ticao. Na navedeno sud ukazuje iz razloga što se žalbom ukazuje da je logično da protek vremena ima uticaj na sjećanje saslušanih svjedoka. U konkretnom slučaju prema tvrdnji tužioca ima uticaj na svjedoke, što je prvostepeni sud uvažio, a činjenica proteka vremena nije uvažena kada je u pitanju sjećanje oštećenog, tim prije, jer ta odstupanja u iskazu oštećenog nisu velika, kako dalje po mišljenju ovog suda tužilac pogrešno zaključuje.

Prvostepeni sud je dao razloge u pogledu pouzdanosti i relevantnosti onoga o čemu je govorio svjedok B.R., te ukazao na uočena odstupanja u njegovim iskazima tokom postupka istrage i na glavnom pretresu, kao i u pogledu onih činjenica o kojima je oštećeni govorio ljekarima Komiteta za prikupljanje dokaza o ratnim zločinima. Ne može se prihvatiti tvrdnja tužioca da se svjedocima tolerišu i značajnija odstupanja i nemogućnost prisjećanja zbog proteka vremena, a da se to ne toleriše oštećenom, imajući u vidu kakve je sve traume preživio. Odstupanjima u iskazu svjedoka B.R., koja su uočena ne bi se mogao dati marginalan značaj, nego se radi o odstupanjima koja su na ozbiljan način dovela u pitanje ono o čemu je svjedok govorio u pogledu bitnih činjenica.

Kada je riječ o zaključku prvostepenog suda, koji se odnosi na tvrdnju oštećenog da ga je M.S. udario jedne prilike dok je bio sagnut nogom u lice, ne bi se mogao prihvatiti kao argumentovan zaključak tužioca da je proizvoljan zaključak prvostepenog suda da je takav udarac mogao povrijediti oštećenog. Treba imati u vidu da je i oštećeni tokom istrage isticao da raspolaže određenom medicinskom dokumentacijom koju će prezentovati sudu, a koja bi potvrdila sve povrede koje je zadobio, a što je izostalo tokom dokaznog postupka, jer takva dokumentacija od strane oštećenog nije prezentovana.

Nakon analize onoga o čemu je oštećeni svjedočio prvostepeni sud je zaključio da se ne može prihvatiti sve o čemu je svjedok govorio usled uočenih odstupanja i zaključka da sve navedeno nije na pouzdan način utvrđeno. Svoj stav u pogledu svjedoka B.R., prvostepeni sud je obrazložio na prihvatljiv način. Međutim, to što se nije bavio motivom usled kojeg je svjedok odstupao od dijela svojih izjava, te motiva zašto bi imao razloga da tereti optužene M.S. i N.G., nije ni bilo nužno da sud poseban osvrt daje na to što tužilac smatra za bitno. Prvostepeni sud se u dovoljnoj mjeri bavio naročito iskazom optuženog i u pogledu njegovog svjedočenja iznio svoje mišljenje i o istom dao adekvatne razloge. Razlozi zbog kojih su prisutna izvjesna odstupanja u bitnim činjenicama kroz iskaze oštećenog mogu biti različite i prirode i vrste, pa bi donošenje zaključka u bilo kom pravcu bez mogućnosti provjeravanja razloga bilo proizvoljno.

Primjećuje se da ni tužilac nije u činjeničnom opisu optužnice unio dio onoga što je oštećeni izjavio u svojim iskazima tokom istrage, a koje radnje su po karakteru i vrsti takve da bi predstavljale radnje mučenja i zlostavljanja, kao što su npr. gašenje cigareta po tijelu, rukama, tabanima, bubrezima itd., a o navedenom se u presudi bavio i prvostepeni sud. Naravno, tužilac raspolaže sa dokazima i činjenicama i samostalan je u odlučivanju za koje radnje će teretiti optuženog. Ta samostalnost u odlučivanju se i ne želi dovoditi u pitanje, tim prije jer su ovlašćenja tužioca definisana Zakonom o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Međutim, na ovo je bitno ukazati iz razloga, jer se neizostavno nameće

pitanje zašto su takve radnje koje su najpogodnije za nanošenje psihičkog bola i patnji izostavljene, ako se sve ono o čemu je svjedok B.R. govorio smatra pouzdanim. Navedeno je potrebno posmatrati u kontekstu pouzdanosti onoga o čemu je svjedok govorio, a ne sa aspekta zadiranja u ovlašćenja tužioca u pogledu disponiranja sa optužnicom. Kao odgovor se nameće zaključak da ni tužilac u potpunosti nije kao nesporno utvrđenim i pouzdanim prihvatio sve ono o čemu je oštećeni govorio tokom istrage, a kako to i prvostepeni sud primjećuje na strani 27. i 28. obrazloženja, gdje ukazuje na određene nedoslednosti u iskazu oštećenog. Na ovom mjestu sud ima potrebu da još jednom podsjeti na odredbu člana 16. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (princip akuzatornosti i teret dokazivanja), koji obavezuje tužioca da dokaže krivicu optuženog. Ovo sud čini iz razloga što upravo na ovom mjestu, prigovor žalioaca kojim se ukazuje na potvrđenu optužnicu i obavezu suda da ide u pravcu dokazivanja krivice optuženog, za tim iziskuje potrebu. Kao što navedeni član ukazuje, tužilac je dužan da dokaže krivicu optuženog, a ne sud, kako se to žalbom tvrdi. Sud treba da ide u pravcu utvrđivanja relevantnih i odlučnih činjenica, pa onda na osnovu toga utvrdi da li su optuženi krivi ili ne. Konstataciju prvostepenog suda u pogledu toga koga će tužilac optužiti, za razliku od tužioca, ovaj sud ne doživljava kao eventualni pokušaj miješanja suda u rad tužioca, nego tu konstataciju treba dovesti u vezu sa onim o čemu je svjedok oštećeni B.R. tokom postupka istrage i na glavnom pretresu govorio, a o čemu prvostepeni sud govori na strani 27. zadnji pasus i na strani 28. te sve dovesti u kontekst pouzdanosti ključnog svjedoka u ovom krivičnom predmetu.

U pogledu povreda B.R. tužilac u žalbi zaključuje da je nesporno da su iste nastale nakon što je zarobljen i doveden u vikendicu, a da se to utvrđuje nalazom Komiteta za prikupljanje podatka o izvršenim zločinima protiv čovječnosti i međunarodnog prava od 25.12.1995. godine, gdje su konstatovane povrede na oštećenom. U tom pravcu se tužilac poziva na izjavu svjedoka M. Š. i uzima za dokazanim da prilikom dovođenja B.R. u M., isti na sebi nije imao povreda. Tužilac donosi pogrešan zaključak u pogledu takve činjenice, te na indirektan način ukazuje i dovodi u pitanje ono o čemu je svjedok B.R. govorio na okolnosti dešavanja u momentu njegovog zarobljavanja. Nakon zarobljavanja oštećenog B.R., budući da je bilo dosta nastradalih pripadnika A. B. i H., revoltirani pripadnici armije skoro da su linčovali oštećenog tukući ga nogama, rukama po svim dijelovima tijela, a o čemu je i sam oštećeni govorio. Čak su neki pripadnici htjeli i da pucaju u oštećenog, ali je zahvaljujući pribranosti drugih pripadnika armije, faktički spasen. Na navedene okolnosti je ukazao i svjedok E.B., koji je potvrdio da je grupa vojnika po zarobljavanju B.R. prišla i počela ga udarati, revoltirani činjenicom da je bilo dosta stradalih njihovih saboraca. Tu činjenicu je potvrdio i svjedok O. A.. S tim u vezi, ovaj sud zaključuje da je u tom pravcu pogrešna konstatacija tužioca, a s tim u vezi i navedeni žalbeni prigovor pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja nije mogao biti prihvaćen. Nadalje, tužilac ukazuje na povredu lijevog stopala, oštećenog kao posledicu djelovanja tupine mehaničkog oruđa i poremećaja cirkulacije, koji je nastao usled hladnoće i vlage, a što je utvrđeno ljekarskim pregledom od strane Komiteta za prikupljanje podataka o izvršenim zločinima protiv čovječnosti, a na koje okolnosti su saslušavani članovi tima Komiteta koji su vršili pregled oštećenog i to vještaci dr B. A., dr A.J. i dr D.D., na čije svjedočenje je takođe prvostepeni sud ukazao. Što se tiče povrede u pogledu poremećaja cirkulacije koje su nastale usled hladnoće i vlage, iste se ne mogu posmatrati sa aspekta posledičnouzročne veze optuženih prema oštećenom. Nesporno je da je oštećeni bio smješten u neuslovnu prostoriju, koja je služila u to vrijeme kao zatvor, međutim, ta činjenica se ne može dovoditi u vezu sa optuženim, jer oni nisu ni naredili da oštećeni bude u takvoj prostoriji zatvoren, a i ne terete se za te radnje, pa ovaj sud ne vidi razloge zašto se od strane tužioca dovode u vezu sa optuženim. Boravak u neuslovnoj prostoriji je svakako ostavio posledice na zdravlje oštećenog, međutim, tu činjenicu ne treba

posmatrati u vezi sa optuženim. Gdje će zarobljeni vojnici suprotstavljene strane biti zatvoreni nije ni spadalo u nadležnost odlučivanja optuženih, pa onda to ne bi trebalo ni dovoditi u vezu sa njima.

Predmet razmatranja i ocjene tokom postupka utvrđivanja činjeničnog stanja bio je i iskaz svjedoka F.Ž. u pogledu kojeg se žalbom prigovara na način da je izostala ocjena onoga o čemu je isti govorio. Svjedok je kao pripadnik Vojne policije bio prisutan prilikom saslušanja B.R. od strane optuženih. Međutim, imajući u vidu sadržaj onog o čemu je svjedok govorio, prvostepeni sud je nakon izvršene ocjene njegovog iskaza dao razloge u kom dijelu iskaz navedenog svjedoka nije prihvatio. U tom dijelu iskaz je konfuzan i nepouzdan, kao i sa nizom uočenih protivrječnosti, pa je to bio razlog zbog čega u jednom dijelu iskaz nije prihvaćen. Takođe sud je ukazao u kojem dijelu prihvata iskaz navedenog svjedoka i daje prihvatljive razloge takvog svog stava prema iskazu svjedoka F.Ž.. S tim u vezi, prvostepeni sud je dao svoje mišljenje u pogledu pouzdanosti i autentičnosti onih činjenica o kojima je svjedočio svjedok F.Ž., kao i o samom svjedoku, pa se iz tih razloga ne može ni prihvatiti žalbeni prigovor da je izostalo objašnjenje u pogledu stava suda o onome o čemu je svjedočio svjedok F.Ž..

Kao i sve druge izvedene dokaze, prvostepeni sud je razmatrao i iskaz svjedoka F.G., da bi nakon ocjene iskaza poklonio vjeru navedenom svjedoku. Razmatrajući žalbeni prigovor koji se odnosi na svjedoka F.G., ovaj sud smatra da tužilac pogrešno zaključuje da je svjedok F.G. prilikom posjete rekao oštećenom u zatvoru da ga niko više neće tući. Nesporno je da je F.G. posjetio B.R. na insistiranje svoje majke, koja je poznavala njegovu rodbinu, međutim, F.G. nije na te okolnosti razgovarao sa oštećenim na koje se žalbom ukazuje. Prema svjedočenju oštećenog B. R., njemu je tada stražar po imenu Š. rekao da F.G. uživa veliki ugled među vojnicima, pa da ga nakon njegove posjete neće više niko dirati, a što se, prema kazivanju svjedoka B.R. pokazalo tačnim.

Dalje se žalbom prigovara da je prvostepeni sud prihvatio iskaz koji je optuženi M.S. dao u svojstvu svjedoka i da se prilikom ocjene tog iskaza izgubila iz vida činjenica da se radi o optuženom koji neće ništa reći što bi dovelo u pitanje njegovu nevinost. Prvostepeni sud je nakon analize iskaza onoga o čemu je svjedočio M.S. došao do zaključka da se radi o iskazu koji je potpun, logičan i istinit, pa mu je iz tog razloga poklonio vjeru. Imajući u vidu procesnu poziciju u kojoj je svjedočio M. S. da se pretpostaviti, a što se čini i žalbom, da isti ima najviše motiva i interesa da činjenice i događaje opiše na način koji ga ne tereti. Međutim, da je to baš tako kao što se pretpostavlja bilo je neophodno prezentovati dokaze kroz saslušanje pouzdanih svjedoka, koji bi u potpunosti diskreditovali optuženog u svojstvu svjedoka i ukazali da ono o čemu je M.S. svjedočio ne odgovara istini. Kako svjedok M.S. kroz svjedočenje drugih svjedoka nije diskreditovan, niti na ozbiljan način dovedeno u pitanje ono o čemu je svjedočio, sud nije imao razloga da ne pokloni vjeru njegovom svjedočenju. Svjedok M.S. je prvostepenom sudu ponudio svoju verziju navedenog događaja i svjedočio na te okolnosti, a čije svjedočenje nije opovrgnuto drugim pouzdanim dokazima. Međutim, na ovom mjestu se smatra za potrebnim podsjetiti da optuženi nije ni dužan da dokazuje svoju nevinost.

Tokom daljeg dijela žalbe, tužilac se poziva na dijelove iskaza svjedoka odbrane M.B., Č.Š., S.M. i A.R., pa ukazuje na neke po njemu nelogičnosti. Međutim, očigledno je da se iz dijela iskaza onoga o čemu su svjedoci govorili iz konteksta izvlače određene činjenice i pokušava im se dati određeni smisao. Po ocjeni ovog suda, radi se o potpuno irelevantnim

činjenicama i da kao takve iste ne dovode u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene odluke.

Dalje tužilac u žalbenom prigovoru i na strani šestoj žalbe spominje svjedoke M.M., M.S.1 i H.F., a potom konstatuje da je tokom postupka oštećeni B.R. izjavio da ne poznaje ta lica. Potom tužilac konstatuje da su ti svjedoci zbog toga diskreditovani. Takođe i u ovom dijelu tužilac iz iskaza navedenih svjedoka izdvaja po jedan segment, koji se odnosio na posjetu i da su vidjeli B.R., pa tome očigledno želi dati značaj tvrdeći da su ti svjedoci diskreditovani, jer ih svjedok B.R. ne poznaje.

Međutim, ako se izvrši analiza svega onoga o čemu su svjedoci svjedočili, a naročito u onom segmentu njihovog iskaza na koji se poziva tužilac, može se reći da se radi o svjedocima, koji sudu nisu ponudili relevantne činjenice koje bi išle ili u pravcu dokazivanja navoda optužnice, niti u pravcu dokazivanja nevinosti optuženih, a ni svjedoci nisu diskreditovani, a ne naročito na način koji to želi tužilac kroz žalbu ukazati.

Analizirajući i cijeneći sve provedene dokaze, prvostepeni sud je pažljivo razmotrio nalaz i mišljenje vještaka dr P.G. i vještaka psihologa N.K.-P., te navedene nalaze prihvatio kao stručne i u saglasnosti sa pravilima profesije i o tome dao svoje uvjerljive razloge na strani 30. obrazloženja pobijane odluke. Činjenica da je prvostepeni sud prihvatio nalaze i mišljenje naprijed navedena dva vještaka, ne može se dovesti u vezu sa razlozima zašto nije u potpunosti prihvatio iskaz svjedoka B. R., niti takav stav suda unosi bilo kakvu nejasnoću u odluku, ni obrazloženje, a ni u izreku iste, kako se to želi žalbom na neargumentovan i na neuvjerljiv način prikazati. Prihvatajući ono što su vještaci P.G. i N.K.P. utvrdili u pogledu psihofizičkog stanja i ličnosti svjedoka oštećenog B.R., istovremeno ne znači da je sud bio u obavezi da u potpunosti pokloni vjeru onome o čemu je govorio svjedok B.R.. Narušeno psihofizičko zdravstveno stanje, koje su utvrdili navedeni vještaci, kao i narušena struktura ličnosti usled preživljenih određenih trauma, ne može se u konkretnom slučaju dovesti u uzročnopsledičnu vezu sa optuženima, jer su u tom pravcu izostali pouzdani dokazi na osnovu kojih bi se van razumne sumnje moglo doći do zaključka da je takvo stanje oštećenog rezultat ponašanja optuženih prema njemu za vrijeme njegovog boravka u zarobljeništvu.

Takođe i u pogledu nalaza i mišljenja koje je dao vještak medicinske struke dr Z.C., sud je dao uvjerljive razloge kao i u pogledu onoga o čemu je govorio vještak dr F.H.. Tokom dokaznog postupka, a nakon toga i analize i ocjene i onoga o čemu su vještaci dr Z.C. i dr F.H. govorili, sud je posvetio dovoljno vremena i po mišljenju ovog suda zauzeo pravilan stav u pogledu relevantnosti onoga o čemu su govorili. Ovaj sud primjećuje da je tokom dokaznog postupka, kada je riječ o navedenim vještacima, dosta vremena posvećeno utvrđivanju određenih činjenica koje nisu sastavni dio činjeničnog opisa i radnji koje se optuženim stavljaju na teret, naročito u pogledu toga da li su oštećenom mogli ostati tragovi gašenja cigarete na ruci. Budući da se radilo o utvrđivanju činjenica koje nisu obuhvaćene optužnicom, teško se može naći opravdanje za potrebu jednog stručnog nadmetanja provjerenih i pouzdanih vještaka kao što su naprijed navedena dva vještaka. Istina, njihovi nalazi bi se u izvjesnom smislu mogli posmatrati u kontekstu pouzdanosti onoga o čemu je u pogledu doživljenih trauma govorio oštećeni svjedok B.R.. Imajući u vidu da se djelimične razlike u nalazu i mišljenju koje su dali vještaci dr Z.C. i dr F.H., uglavnom odnose na činjenice koje nisu bile predmet činjeničnog supstrata optužnice, pa se ni ta njihova djelimična razmimoilaženja ne mogu dovesti u vezu sa pravilnim, a ni potpuno utvrđenim činjeničnim stanjem.

Prvostepeni sud je prihvatio sve navedeno u pogledu psihofizičkog stanja oštećenog, koje su konstatovali tim ljekara Komiteta za prikupljanje podataka o izvršenim zločinima protiv čovječnosti i međunarodnog prava iz B.2 od 24.12.1995. godine. S tim u vezi, budući da sud nije prihvatio sa sigurnošću utvrđivanje i povrede koje nisu konstatovane od navedenih vještaka, koji su radili za navedeni Komitet i po ocjeni ovog suda, stav prvostepenog suda u pogledu toga se smatra pravilnim. Naime, članove navedenog Komiteta sačinjavali su stručnjaci iz oblasti medicine i specijalisti za sudsku medicinu dr D.D., dr B.A. i dr A. J., specijalist za neuropsihijatriju i o pregledu oštećenog koji je izvršen 24.12.1995. godine, dali svoju anamnezu. Navedeni vještaci su dali svoje mišljenje u pogledu psihofizičkog stanja oštećenog na osnovu pregleda oštećenog i razgovora i informacija koje su od njega dobili. Međutim, dio onoga što je svjedok izjavio navedenom timu ljekara tokom dokaznog postupka i njegovog saslušanja, oštećeni je opovrgao tvrdeći da se to nije dešavalo, pa je između ostalog, opovrgao da su mu gašene cigarete po stopalima, tabanima i slabinskim predjelima, da nije izvođen na lažno strijeljanje, ni tjeran da liže pod umazan krvlju i fekalijama. Na navedena odstupanja i nedoslednost u onome o čemu je govorio oštećeni je, kao što je prvostepeni sud zaključio i cijenio, imalo značaja prilikom ocjene pouzdanosti onoga o čemu je i svjedočio svjedok oštećeni.

Nakon detaljne analize pobijane odluke, a u skladu sa žalbenim navodima tužioca, ovaj sud je došao do zaključka da prvostepeni sud prilikom donošenja i obrazlaganja pobijane odluke nije počinio propuste i greške koje bi dovele u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke. Nasuprot tvrdnji tužioca, ovaj sud smatra da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio bitne povrede postupka na koje se žalbom neosnovano i na neargumentovan način ukazuje. Dokaze koji su provedeni tokom dokaznog postupka, prvostepeni sud je pravilno cijenio, te je pravilno zaključio da nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo za koje su optuženi. Takođe na ovom mjestu treba naglasiti da je prvostepeni sud prihvatio sve prijedloge koje su imali u pogledu izvođenja dokaza, kako tužilac, tako i optuženi i branioci optuženih. O svom uvjerenju na kojem je zasnovao odluku i donio presudu kojom su optuženi oslobođeni od optužbe, sud je dao dovoljno argumentovanih i prihvatljivih razloga koji u potpunosti opravdavaju prvostepenu odluku. Tvrdnja tužioca da postoji protivrječnost između izreke presude i razloga navedenih u obrazloženju, te da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, žalbenim prigovorima i razlozima navedenim u pravcu te tvrdnje, nisu učinjeni vjerovatnim, jer analiza presude ovaj sud upućuje na sasvim drugačiji zaključak od onoga do kojeg je došao tužilac.

Na temelju izvedenih, a prihvaćenih dokaza prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i izvukao pravilan zaključak da nije dokazano da su optuženi počinili navedeno krivično djelo. Sa tako pravilno i potpuno utvrđenim činjeničnim stanjem, pravilno je sud doveo u vezu odredbu člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (pretpostavka nevinosti i „in dubio pro reo“), kada je navedenu procesnopravnu situaciju riješio na način koji je povoljniji za optužene.

Dokazi koji terete optužene moraju biti utvrđeni na pouzdan način, isti moraju biti autentični i relevantni za utvrđivanje činjeničnog stanja i samo takvi dokazi mogu biti pravno valjana osnova za utvrđivanje krivice optuženih. Tako traženi dokazi su po ocjeni ovog suda izostali u ovom konkretnom slučaju. O svemu tome i prvostepeni sud je vodio računa, pa je kod utvrđenog činjeničnog stanja kao u spisu pravilno postupio kada je optužene na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da su počinili krivično djelo za koje se terete.

Činjenično stanje na kojem bi se van razumne sumnje mogla zasnovati krivica optuženih, mora biti utvrđeno van razumne sumnje, a što podrazumijeva situaciju, da ne postoji ni jedan drugi dokaz koji bi vodio ka drugačijem zaključku u pogledu krivice optuženih, od zaključka do kojeg je došao prvostepeni sud. Kako u konkretnom slučaju sva procesna građa koja je prezentovana tokom dokaznog postupka, a koja je korištena u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja, nije potvrdila navode optužnice, te da se ne radi o dokazima koji ne bi značajno ostavili prostora za sumnje i pretpostavke u pogledu krivice optuženih, onda je u potpunosti pravilan zaključak do kojeg je došao prvostepeni sud u pogledu krivice optuženih.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, ovaj sud je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu tužioca odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Biljana Vasiljević

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević